

Converses a la punta del moll

El Paco escurava la caixa de cuc quan el sol ja es capbussava rere el cim de la Talaia.

-Piquen o què ?- interromp una veu que se li acosta

-Doncs amb vostè ja son quatre- respon amb ironia el pescador

-Deu-n'hi-do, quina vista tan preciosa que teniu des d'aquí !. Paisatge en estat pur. Les barques, les gavines, els tres campanars, el Far, el Montgrós ...

-Sí, i els pisos del Manco , la xemeneia de la Tèrmica i els boscos cremats, afegeix el Paco.

- Ja hi som !, els de Vilanova sempre aigua al vi. Als de terra endins aquesta llum i aquesta mar ens tenen enamorats. Un any vam descobrir les Festes de Sant Pere i ara hi venim tot sovint: Tres Tombs, Carnaval, Festa Major, ranxos i gambes, esports nàutics, museus, la Daurada ... Això no té preu !

-Què vol que li digui, gairebé ens hem carregat els pagesos i els mariners ,però, això sí, fem unes festes de Sant Pere i uns Tres Tombs com no hi ha al món- respon el Paco sense esma.

-I tant, això és el que més ens agrada. Aquesta ciutat amb regust de poble, que s'entusiasma per les tradicions i no perd de vista les arrels: el Museu del Mar, la Masia d'en Frederic, la Masia d'En Cabanyes, les vinyes i els bons vins de la terra.

-Cert, venim de la vinya i potser a la vinya tornarem. Serà com tancar el cercle...

-Sí, home- amplia el Paco, veient que el foraster no ho pescava -la vinya i el vi van engegar el comerç que ens va dur els diners d'Amèrica i que van servir per fer ciutat i aixecar la indústria-. Després -coses de la vida- els sous i la

seguretat de les fàbriques es van menjar la terra. Ara tornem a parlar de vins de qualitat, enoturisme ...

-Però avui, l'aposta forta no es la mar ?

-Bé, no es pensi. La mar l'acaben de descobrir fa quatre dies i aquí -sap ? - de constants no ho som gaire. Anem provant segons el color de l'Ajuntament. A mi m'agradaria saber com ens veuen des de fóra, saber que en pensen de nosaltres i no mirar-nos tant el melic. Potser ens hi ajudaria. Ara, a falta de concretar fem una aposta a la totalitat, visca l'olla barrejada !

-Home, l'eclecticisme es bo si és de qualitat -respon el Dídac amb convicció-. Miri, amb la nova carretera nosaltres veníem a comprar i a dinar de tant en tant, ara però, hem anat descobrint una ciutat plena de possibilitats.

-Sí, això diuen, abans érem la platja dels de terra endins però ara també en som la botiga. Cert que el comerç ha agafat força, però també hi han ajudat les franquícies. El que hem de fer es preservar un model d'equilibri entre oferta pròpia -autòctona- i comerç franquiciat. La competència es molt dura i només cal veure com iniciatives com *Shopping Night*, Fóra Estocs o Temps de Vi, es reproduïxen per tot arreu amb formules semblants.

-Ben veritat !. També hi ha factors que no us ajuden gaire. Als forasters ens agraden les ciutats compactes. Sap que vull dir ? : casc antic, zona comercial, restaurants i passeig marítim, tot a tocar. Màxima permeabilitat que lligui esbarjo, comerç, gastronomia , cultura...

-Bé prou que ho entenc, però, ja li deia que ni la Geltrú ni Vilanova van néixer a costat del mar. Som hereus de la història i, sobretot, encara som hereus del segle XIX. Però pensi que xino-xano rambla amunt, tampoc queda tant lluny !

-Quan no hi ambient continuat, a la gent els fa mandra de caminar. I què me'n diu deI port davant dels nassos o l'obstacle de la via del tren ? . Sí, són les herències que dèiem. Coses que abans eren motiu d'orgull i ara ens fan nosa.

-Sap què ?, nosaltres venim de ser una vila industrial, i fins ara no estàvem per totes aquestes punyetes de cridar l'atenció dels forasters. A més, abans d'inventar res cal no malbaratar el que ja tenim. No diuen ara que la indústria ha de tornar a ser el motor de l'economia ?. I aquí, de fàbriques, encara en tenim !

-Jo també ho veig així, que soc del sector. L'indústria és avui l'únic sector capaç de crear més llocs de treball amb valor afegit i generar més demanda de serveis, i sense perdre de vista l'aposta per la innovació o l'exportació. I en això, heu d'aprofitar la Universitat Politècnica el Centre Tecnològic, Neàpolis, l'IMET, el Port o els estudis lligats al ferrocarril o a la nàutica. El fet és que no heu tingut un sector especialitzat -clúster, en diuen ara- amb arrels i llavors que puguin tornar a rebrotar amb força. També és cert que s'han perdut llocs de treball, però no oblideu que l'externalització ha centrifugat molts serveis del sector industrial cap el terciari. El que ha passat és que els ous -els llocs de treball- ara han canviat de cistella.

-Potser sí, però vaja, de Pirelli no en vindrà cap més. Ha ajudat molt, però també hi ha qui es queixa dient que ha atrofiat la capacitat emprenedora dels vilanovins. Però, vaja, això ho diuen els que no hi han treballat mai. I sinó, a falta de feina sempre ens queda la gresca.

-Pensi que la festa i la cultura van sempre de bracet, i tot ajuda a explicar la ciutat i la seva història. Tant serveixen el Museu Balaguer, Cal Papiol, la Masia d'en Cabanyes o el Museu del Ferrocarril; com els Tres Tombs, el Carnaval, la Festa Major o la Fira. La mar, la gastronomia, el comerç ..., tots són senyals d'identitat. I a més, teniu museus de referència nacional com el Museu del Ferrocarril, que pot arrossegar molt. D'altra banda, teniu altres experiències més o menys exitoses com el FIMPT, la ruta del Romanticisme, el Faraday ...

-Sap que li dic- respon el Paco amb ganes d'anar escampant- que tothom té de tot i ningú està prou content.

-Però teniu la Mar, i això ja deixa molts competidors a mig camí. El Port, l'Estació Nàutica, les platges, el Museu del Mar, el Museu Roig Toqués, les festes de Sant Pere , les gambes i l'oferta gastronòmica associada, el sector pesquer, potser els creuers ...

-Ara tothom vol el turisme, però sembla que no hi ha prou hotels ni tenim una oferta de serveis prou sòlida i continuada. No ho veu així, vostè ?

-No s'amoïni, posin en valor tot el que tenen, que la gent i els hotels vindran darrera. Ara el món es un gran aparador i hi ha moltes menes de turisme, més selectiu que abans i no només de sols i platja. Si l'esquer és de qualitat, això es com pescar ..., vaja, que li he d'explicar jo !. I no es preocupi, que això no serà ni Sitges ni Salou !. Ja no hi son a temps.

-Ni podem, ni volem ! - reacciona ràpid l'indígena

-Cal canviar aquesta mentalitat. Parlem de turisme tranquil, integrat, amb sensibilitats amples i diverses ... Avui, el model d'oferta turística exclusiva és privilegi d'uns pocs. El comportament de la demanda és molt diferent. Li explico. Que fan per exemple els russos al Camp de Tarragona. Doncs - i simplificant una mica- dormen i van a la platja a Salou, mengen a Cambrils, consumeixen cultura a Tarragona i compren a Reus. Per tant, caldrà establir jocs d'aliances on tots esdevinguem variables d'una mateixa equació. I aquí juguem tots alhora: Vilanova, Barcelona, Sitges, el Penedès , la ruta del Císter o Montserrat. Sap quin discurs de futur proposen a Mataró ? : la Mar, repescar una part del tèxtil, el Coneixement i la salut, en forma de centre de serveis sanitaris. Ah !, i es queixen que la via del tren es un obstacle i no volen ser una ciutat dormitori. Li sona a vostè aquest missatge?. Doncs això és el tots contra tots.

-Potser sí, però per això que vostè diu cal molta promoció. Veritat que hi ha coses que estant canviant i van prou bé: planificació estratègica, la Taula de Comerç i Turisme, el Viu Comerç ... Tot això ens pot ajudar a governar la realitat, perquè fins ara sembla que anàvem a remolc.

-Vostè ho ha dit, promoció !. Però jo penso que caldria una bona agència. I dic agència, i no regidoria. En el marc de competitivitat global, la promoció exigeix estructura, transversalitat, especialització i professionalització. També convindrien aliances i polítiques consorciades. Els tècnics en diuen economies d'escala. Créixer i fer-se gran en polítiques de projecció i promoció, perquè sinó, com li passava al Patufet, no ens veuran de l'altra banda del taulell . I no oblideu que ara, a diferència del Patufet, vosaltres esteu al costat de l'oferta.

-Es poden fer moltes coses, però, estarà d'acord amb mi en que tenim una bona ciutat per viure-hi , i ara el repte es poder tenir també una bona ciutat per a treballar-hi. Cal saber jugar les cartes que tenim. I també caldrà donar protagonisme a les entitats, les associacions de veïns ... Miri, el Diari de Vilanova fa reportatges dels vilanovins que treballen fóra, jo en canvi els dedicaria als que treballen aquí, que té més mèrit !. No li sembla ?

-Doncs res, ja veig que se'ls gira feina. Però, cregui'm, Vilanova i la Geltrú s'ho val.

-S'ha fet tard - conclou el Paco. Prengui aquesta bosseta amb quatre mabres. Passades per la paella i ja tenen el sopar fet. Potser ens tornem a veure, ... i ja em dirà !

PD: Avui, el Dídac i la seva família viuen a Vilanova i la Geltrú. Ell ha trobat feina en una fàbrica de la ciutat i el seu company busca feina al sector del comerç. El Dídac s'ha fet soci del Foment i ambdós col·laboren activament en

una associació de veïns. El Jan -el seu fill- no fa gaire que ha començat a assajar amb els Bordegassos.

Albert Tubau

(Article publicat al Diari de Vilanova el 20 de setembre de 2013)